

WORKSHOP

LOCUIREA (IM)POSIBILĂ

... la bloc,
între blocuri,
cu blocuri

SEMINAR

sambata
16 mai
ora 13.00

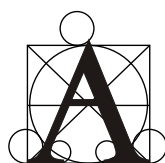
studenții Universității de Arhitectură
și Urbanism Ion Mincu București

în **DIALOG deschis** cu
studenții arhitecți ai Universității
Tehnice din Cluj-Napoca

WORKSHOP aprilie-mai 2015

UNIVERSITATEA DE ARHITECTURA ȘI URBANISM
"ION MINCU" - BUCUREȘTI - Facultatea de Arhitectură -

UNIVERSITATEA DE ARHITECTURA ȘI URBANISM
"ION MINCU" - BUCUREȘTI - Facultatea de Arhitectură -

Un eveniment colateral în cadrul
Zilelor Arhitecturii 2015 – Cluj-Napoca

Organizatori:
ASOCIAȚIA STUDENȚILOR ARHITECȚI
din Cluj/ Facultatea de Arhitectura și
Urbanism / Universitatea Tehnică din
Cluj-Napoca

LOCUIREA (IM)POSIBILĂ

... la bloc,
între blocuri,
cu blocuri

echipă:

UNIVERSITATEA DE ARHITECTURA SI URBANISM
"ION MINCU" - BUCURESTI - Facultatea de Arhitectura -

Coordonator :
prof. invitat. arh. Octavian NECULAI
asistenti:
lect. dr. arh. Ana Maria CRISAN
lect. dr. arh. Petre NASTASE

ECHIPA 1

coordonator:
Safta Monica

Adam Andreea-Elena
Boca Octavian
Butușină Petrică
Catrina Elena-Ioana
Ciocîrlan Alexandra
Cosma Alexandru-George
Găitan Liliana-Elena
Gheorghe Paula-Elena
Ionescu Carla-Virginia
Matei Sergiu-Constantin
Măgurean Victoria
Nichita Daniela
Răducanu Raluca-Daniela
Safta Monica
Ungureanu Teodora
Garcia Barbero Daniel

ECHIPA 2

coordonator:
Parpală Andra-Raisa

Cucu Tudor Ionel
Demian Ana
Dimofte Alice Maria
Irimia Roxana Andreea
Mîndru Cosmin Mihai
Mircescu Cătălina-Nicoleta
Nedelea Cristina Alexandra
Nicolae Radu
Parpală Andra-Raisa
Rădoescu Iulia
Simion Ioana-Gabriela
Sorescu Vlad
Spirea Ioana-Alexandra
Gonzalez Marquez Roberto Juan
Rodriguez De Leibana Andrea

LOCUIREA (IM)POSIBILĂ

... la bloc,
între blocuri,
cu blocuri

grafica:
Ana Maria Crisan

fotografii:
Ana Maria Crisan
Petrica Butusina

2015
material intern universitar
UNIVERSITATEA DE ARHITECTURA SI URBANISM
"ION MINCU" - BUCURESTI - Facultatea de Arhitectura -

POUR
SA
KIN
PRIN
VES

feedback - ...la blocuri, între blocuri, CU BLOCURI

Este o senzație de împlinire când reușești, ca în dialogul cu studenții, să te integrezi în ața fel încât să ai senzația că faci parte din echipa lor.

Am plecat la drum cu aceste gânduri convins fiind că încet, încet o să reușim atât eu cât și studenții să clarificăm ideile, conceptul.

Tema proiectului: **Insertie în Sit cu Personalitate, Zonă Protejată nr. 90 – BUCUR-**

Am transformat-o într- o temă de concurs. Atelierul fiind împărțit în două echipe în acest sens ca bază fiind ideea găsirii unor soluții diferite.

Bandajarea acestei zone, distruse și apoi potenținată, cu marile blocuri de locuit pentru meritoșii partidului comunist. Un intramuros cu o dantură cariată, cu fațade triste și amalgamând circulațiile auto și pedestre ale instituțiilor cu cele ale locuințelor.

Poate că primul gând ar fi cel al bandajării tuturor rănilor din arealul propus studiului.

LOCUIREA (IM)POSIBILĂ... la bloc, între blocuri, cu blocuri

LOCUIREA : există într- o formă acceptabilă măcar Ț

(IM)POSIBILĂ... : imposibilă pare când parcurgi zona

Posibilă dacă îi acorzi asistența cuvenită

la bloc, Rămânea de analizat viața la bloc

între blocuri, spații neutilizate, parcelări pierdute, spații verzi necontrolate; trebuiau oferite soluții

cu blocuri se poate trăi și cu blocurile dacă se oferă o viața trăibilă

Convingerea mea că am în față două echipe foarte hotărâte și cu o ideologie a lucrului foarte pozitivă s-a materializat în scurt timp în două soluții de masterplan cu multe calități de abordare.

Unele păreri pot fi că ceea ce vom vedea iese dintr- un cadru al fezabilului, că multe reguli nu sunt respectate, însă important este curajul propunerii unei vieți, peste " 50 de ani " , cum au afirmat studenții în timpul dialogurilor, pentru că importantă în cele două concepte urban- arhitecturale este viața oferită.

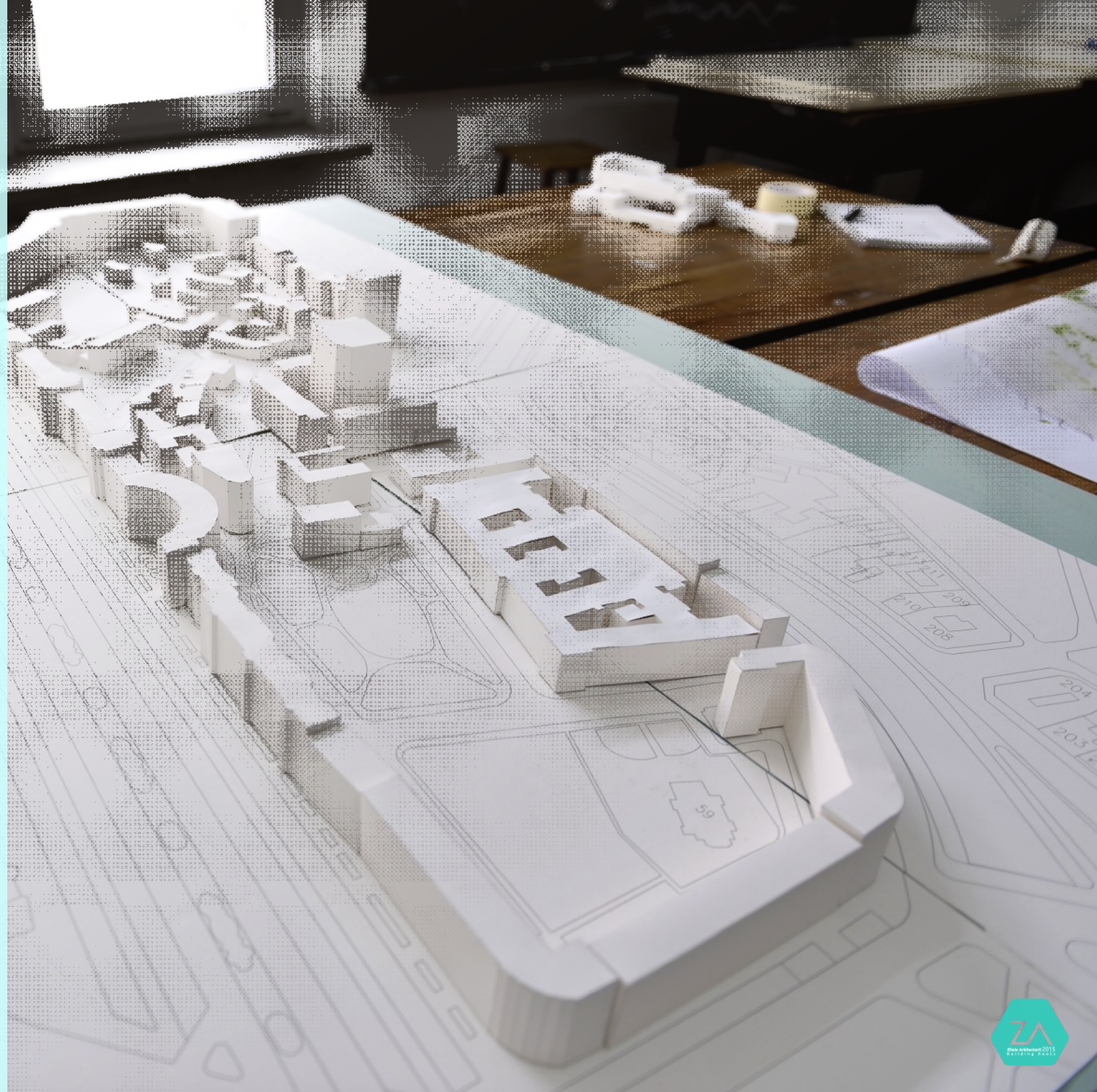
Avem curajul că în programul de învățământ de arhitectură să lăsăm o mare, uneori totală, libertate în felul în care- și gândesc proiectele, deoarece viața a demonstrat de multe ori că îngrădirea minților duce la înapoiere.

Noi ne străduim să - i învățăm ceea ce ni se pare cel mai important : să gândească, să gândească liber.

Nu uităm și amintim cu perseverență istoria pe care o avem în spate, experiența altora din trecut și de azi, exemplele celor cu curajul de a înfrunța anchilozarea.

Certitudinea mea este , chiar dacă e greu să trăiești înconjurat de certitudini, că voi studenții de aici și de aiurea, gandiți corect și că datoria noastră este să vă arătăm unde sunt inabilitățile în confirmarea propriilor voastre idei.

(prof. invitat. arh. Octavian NECULAI)

INTRODUCERE

“MANIFEST ?” - SEMNE DE ÎNTREBARE - EXISTENTUL: SPATIU POETIC
versus “SPATIU” CONTESTAT

Pornind de la premisa ca am înțeles situl, ți anume preexistența unei situații discrepante dintre coaja impermeabilă a blocurilor ceașiste ți țesutului spart (miezul) din interior, noi am propus o prezență, un suflu, un aer, un nou cer. În contextul unei țări care se presupune că se vrea dezvoltată ți nu inspăimântată în concepțiile post-dictatorice ceașiste, am încercat să operăm pe un țesut defectuos, un țesut infectat de un dijin al locului (după spusele lui Augustin Ioan). Locului îi lipsește cu prisosință geniul. Personalitate are, dar aerul său s-a pierdut de mult, iar întreaga noastră abordare se presupune că ar trebui să-l reîntregească, mai mult de-atât, să îl trezească. TEORETIC.

Probabil suntem guvernați de o naivitate involuntară ți cred sincer că nu există nici o urmă de cinism în concepția noastră, tocmai de aceea fezabilitatea proiectului acesta, astăzi, nu există... Obiectiv suntem morți din start ți situația, soluția noastră de compromis de liant între vechi ți nou, de reacție la adresa construitului vechi ți de contrareacție a noului în raport cu vechiul, pare un gest nostalgic.

Înțeleg că obiectele arhitecturale prezente nu sunt neapărat de mare valoare, iar păstrarea lor lansează o atitudine septică la adresa proiectului... Dar, fac o presupunere acum... liantul care se ferește astăzi de construitul vechi, păstrând morfologia urbană veche, nu este menit să protejeze vechiul, este menit să reacționeze cu el.

În 50 de ani, constientizez că vechiul nu va mai exista, aspect pe care, da, până acum nu cred că l-am verbalizat.

Am acceptat ți m-am deschis punctului de vedere exprimat ieri de Petre, urmând apoi un mare semn de întrebare ridicat deasupra ideii proiectului nostru. În 50 de ani, în „mesh”, vor exista goluri. Ce se întâmplă atunci?... Cred că dăm naștere unui nou scenariu. În 70 de ani când vor rămâne goluri ți proprietățile vor merge mână în mână de la un proprietar la altul, noul nou care va fi mai nou ca mesh-ul nostru ar trebuie să reacționeze cu noul vechi, ți atunci, urbanismul despre care vorbea Petre, făcut în timp evolutiv, va lua loc. Cred ca da, în teoria mea, pare probabilă situația pe care o expun acum. Îi lipsește fezabilitatea, dar în viitor creăm o fază la care va fi necesar să te raportezi, când vidul devine vid ți liantul generează spații. De ce aș crea un scenariu în care să rad tot, atunci când am posibilitatea de a genera o evoluție temporală, firească? De ce să nu pot transmite o evoluție, de ce să nu lansez o rampă atunci când am șansa asta ți să las acest mesh să fie un organism onest, deși el inițial, pare o constrângere impusă. Cred că trebuie să vedem mai departe de coajă. Nuanțe există ți totul nu e alb ți negru. Cu certitudine nu cred că copiem o atitudine totalitară, deși la prima vedere așa pare.

În situația unei ideologii pozitive care perpetuează concepția unui popor defect, care nu acceptă astfel de reacții ți acceptă doar compromisuri, atunci, într-adevăr ar trebui să facem rabat de la idee, să începem peticeala hrănită de atâta timp ți să continuăm facerea unui colaj pe care alții îl continuă cu atâta spor.

Pura acceptare că orasul București este așa cum este, un oras al compromisului, nu este singura cale ți cu atât mai mult nu cred că eu, având o viziune distinctă nu pot concura cu un arhitect care cade în acceptare.

Ceea ce zic acum, recunosc, pare a fi pueril, însă în final neacceptarea mea argumentată va fi mai mult ca sigur neacceptată de cel a căror viziuni sunt bine sedimentate. Nu suntem în sfera corect-greșit, suntem în sfera de schimbare altfel sau simpla acceptare așa cum e. Sau cel puțin eu acolo îmi doresc să fiu.

De ieri pe azi am chestionat valabilitatea propunerii echipei mele. Acum m-am oprit.

(Monica SAFTA)

ECHIPA

O ECHIPA , O “CETATE”

Fără să încerc să ocolesc vreo secundă acest adevăr, am să îndrăznesc să încep prin a spune că am fost de-a dreptul îngrozită de ideea de a lucra împreună cu un asemenea număr de oameni, cu personalități și abordări atât de diferite. Până să înțeleg bine ce se întâmplă însă, m-am observat discutând cu plăcere alături de acești oameni și împletind chiar alături de ei niște idei cărora am putea să le spunem deja “comune”, pentru că fiecare dintre noi le-a asimilat în urma tuturor discuțiilor ce ne-au facut să înțelegem despre ce este vorba.

Situl analizat se află într-o zonă cu un caracter aparte pentru București, acesta fiind un rezultat rămas în urma etapelor de dezvoltare atât de diferite suferite de acest oraș.

Am înțeles alături de ei că o ieșire în afara acestui sit ar nega tocmai esența locului. Deși părerile au fost împărțite în ceea ce privește această “ieșire în afară”, cu toții ne-am dat seama ulterior că o simplă încercare de a face acest lucru, chiar și un mic gest în sensul acesta, ar fi un fals. Așadar, aveam chiar sub nasul nostru o “CETATE”, un “înăuntru” puternic în care ne-am lăsat atrați.

Dorința de a lăsa locul să fie ceea ce este, a născut ideea de “CETATE”.

Ne aflăm acum în spatele unor “ziduri”. Doar că, acele “ziduri”, nu reprezintă o simplă barieră între interior și exterior, ci sunt reprezentate de construcții în care se locuiește. Din acest motiv, am simțit nevoia să mediem în interiorul cetății noastre, trecerea de la bariera exterioară la cea interioară.

Am diminuat limitele dintre “înăuntrul cetății” și “zidurile cetății” prin existența numeroaselor filtre subtile de vegetație ce se dezvoltă cu acea “joie de vivre” între cei doi poli.

Ne-am jucat apoi în “CETATE” cu ceea ce noi am numit “mesh” și ne-am lăsat cu toții imaginația să-ți îndeplinească atribuțiile de serviciu. Am înțeles fiecare dintre noi cum acest “mesh” poate susține caracterul de “înăuntru” al locului, cum poate lua parte la ceea ce se va petrece în interior, cum poate oferi libertatea infinită în crearea unor locuri cu caractere diverse, dar întotdeauna făcând parte din același întreg.

Nu vreau să păstrez secret nici faptul că am fost terifiată de ultima parte a lucrului la această analiză ce includea, desigur, împărțirea întregului sit către membrii echipei. Surpriza cea mai mare am avut-o când la această ultimă discuție, totul s-a potrivit perfect! Era de-a dreptul incredibil cum fiecare dintre noi am înțeles locul prin propria percepție, personalitate și abordare, cum faptul că suntem atât de diferiți ne făcea să punem degetul pe diferite zone și să spunem “Eu aici văd..”, astfel încât, totul s-a îmbinat perfect.

Am respectat diversele valențe ale locului și am adaptat dezvoltarea “mesh”-ului în funcție de acestea.

Nu vreau să exagerez, dar nu mă pot abține să nu vă spun că la final, după ce am privit cu toții ce am realizat, ne-am dat seama că felul în care funcționează “mesh”-ul a fost cumva felul în care funcționăm noi împreună de fapt- deși ideile noastre erau diferite, alcătuiau un întreg, exact ceea ce face și “mesh”-ul.

Va urma...

(Andreea-Elena ADAM)

ATITUDINEA — PLASEAZĂ POEZIA

Contextul proiectului se prezintă sub forma ruinei unei cetăți, din care au mai rămas zidurile impunătoare și un conținut modest ce se luptă să povestească ce a fost odată. Destructurarea zonei a transformat acest loc într-unul fără viață, fiind o mare ruptură în țesutul urban actual. Miza proiectului nostru este de a unifica piesele din cetate cu un trecut incontestabil, aflate într-o stare ce le-ar permite să facă parte dintr-un tot întinerit și plin de viață.

Elementul unificator, cerul, prezent în viața acestui tot sub forma unui mesh, curge din zona ministerelor spre biserica Domnița Bălața, ocolind fragmente din țesutul vechi dar integrându-le în povestea de sub noul cer. Modul în care culturalul se îmbrățișează cu spiritualul este unul armonios, trecerea dintre ele făcându-se gradat odată cu această curgere a mesh-ului.

(Petrică BUTUȚ INĂ)

INTRODUCERE + ATITUDINE + INTERVENTIE

Situl dat prin temă, zona protejată nr. 90-Bucur, reprezintă o importantă zonă de interes a Bucureștiului; parte a axei NS, situat în zona centrală și puternic afectat de perioada comunistă, ascunde o mare rană a poporului român care nu s-a vindecat pe deplin încă.

Nevoia de afirmare a acestei ideologii prin grandoarea și monumentalitatea arhitecturală ne apare astăzi, nouă, cei care nu am trăit acea perioadă, ca o pângărire a întregii noastre istorii și tradiții prin adoptarea unui urbanism și a unei arhitecturi complet străine de ceea ce ne reprezenta până atunci.

“Micul Paris”, atât cât s-a mai păstrat din el, îți dezvăluie adevărata identitate abia în momentul în care poți pătrunde dincolo de mastodonții ceaușei ce delimitează bulevardul, o identitate care se proiectează însă pe un orizont prefabricat.

În cadrul propunerii noastre, am încercat să mergem pe aceste considerente: păstrarea aproape integrală a ceea ce există- trama stradală, insulele țesutului vechi, monumentele, chiar și disfuncționalitățile pe care situl le prezintă, dar atribuirea unui orizont nou printr-un organism care practic țese întreaga enclavă, coagulând-o. Țesătura organismului se naște dintr-un grid pătrat orientat la 45 de grade, care să nu acuze niciuna din axele principale ale sitului, el nevrând să se afirme ca o entitate de sine stătătoare, ci ca una care așază și leagă discrepanțele dintre cele două extreme, zidurile impozante ale “cetății” și dimensiunea locuinței.

Gridul, mesh-ul, cum l-am numit noi la atelier, trăiește, se hrănește prin intermediul sitului dat, în sensul ca acesta pulsează în funcție de importanța clădirilor (existente) printre care se scurge, înaintează, se retrage în funcție de tipul străzii, crește, descrește raportat la influența centrului pe care îl definește.

Locul din care organismul nostru se naște este cel din zona ministerelor, ca mai apoi să se extindă spre Hanul Berarilor, spatele Palatului de Justiție și zona Bisericii Domnița Balața; în acest sens el și descrește și devine mai transparent, funcțiunile pe care le găzduiește trecând dintr-o zonă cultural-comercială într-una mai intimă, mai spirituală.

Această țesere este atât clădire-acoperire, cât și pardoseală- pe sol sau pe deasupra lui, reacționând în funcție de necesitățile sitului, de gradul rupturii; ea (țeserea) devine, la nivelul ochiului uman, nou fundal care echilibrează și completează, atât prin organicitatea volumetrică cât și prin elemente ale cadrului natural- vegetație, apă, topografie.

Intenția propunerii noastre nu este de a devora ceea ce e preexistent, ci de a crea complementarități și a da un plus locului prin încercarea de a-l transforma dintr-un “dedesubt” într-o oază, într-un “deasupra” al igienei morale.

(Paula-Elena GHEORGHE)

CONTEXT - SEMNUL ÎNTREBĂRII

Abordarea atelierului nostru este creativă pentru o gândire de ansamblu în viitor: suntem puși în situația de a gândi la scară mare și de a relaționa casa noastră cu celelalte case ce există deja, cu celelalte case ale colegilor de echipă și, cu ceea ce va deveni.

Pentru mine, păstrarea a ceea ce există din vechiul țesut nu este un motiv de valoare arhitecturală, ci reprezintă o asumare a noastră față de cei din domeniul cărora începem să facem parte. Ne asumăm istoria, ce facem mai departe

Așa cum văd eu acest proiect mare, l-aș descrie ca pe o structură diafană ce surprinde un altfel de loc. Structura noastră respiră, pulsează, este parc, este casă, este stradă, este iluminat, este protecție, este promenadă. Este ceea ce face special această “cetate” față de celelalte “cetăți”, este preluarea a ceea ce există, ceea ce este nevoie și o doză de subiectivism.

(Elena-Ioana CATRINA)

existent

proponere

ATITUDINE ca ABORDARE FORMALA

De când a început sa se contureze solutia, proiectul mi-a amintit oarecum de principiile fizicii învățate la liceu (interferența, dispersie, difuzie etc.), întrucât, desi meshul era ceva static, eu îl vizualizam ca fiind rezultat în urma unor interacțiuni dinamice dintre el și clădiri.

Spre exemplu, dacă starea lui de bază ar fi fost uniformă, precum undele din apă atunci când cade o frunză, starea sa „perturbată”, rezultată în urma „miscării” sale, se obținea printr-un principiu asemănător efectului Doppler. Asadar, undele se „strângeau” drept consecință a mișcării, în funcție de sensul în care se efectua aceasta.

Tradus la nivelul soluției, acest principiu se transforma în interacțiunea dintre o clădire, un „repulsor”, care împinge undele mai departe, și meshul în sine, care se ondula conform interacțiunii.

Prin urmare, mi s-a părut fascinant cum, în urma muncii în echipă, am reușit oarecum să cuantificăm niște criterii subiective (gabaritul, percepția la nivelul străzii, importanța funcțiunii, imaginea, influența unei clădiri etc.) încât să ne rezulte cât de puternic este fiecare repulsor și ce pulsație a mesh-ului determină acesta în tridimensional.

(Raluca-Daniela RĂDUCANU)

MANIFEST?“ / INTRODUCERE — SEMNUL DE ÎNTREBARE ca BAZĂ PENTRU ATITUDINE

Acest proiect trebuie să provoace o căutare a ceea ce înseamnă orașul și cum vedem dezvoltarea sa într-o perioadă îndelungată (nu peste 5 ani, când vom profesa și noi, ci pentru una întinsă spre următoarele generații).

Individualismul specific arhitecturii românești nu a reușit să aducă inovații în dezvoltarea orașelor noastre. Această bătaie, sau mai bine zis dat din coate, pentru a sincroniza arhitectura cu o elită (falsă) occidentală, cu star architects și reviste de consum, nu a generat la scară mare rezultatul dorit.

Modul în care am abordat țesutul dat poate să pară brutal, dar de fapt îl protejează și coagulează. Noi lucrăm cu rămășițele unui alt oraș, ciuntit de un regim totalitar, iar acum în continuare fărâmițat de nepăsarea și neimplicarea unor „profesioniști” care lasă totul pe seama celor care le vor urma (pregătiți, marea majoritate, tot de ei).

Singura ficțiune a propunerii noastre este ipoteza că proiectul se va realiza peste 50 ani peste țesutul de acum, înghețat în timp, rămas neschimbat. Casa noastră se scurge în interiorul incintei constituite de blocurile comuniste, se ferește de exterior înconjurând casele. Ca un organism, ea este compusă din celule, țesuturi, organe care funcționează după reguli clare răspunde la stimuli exteriori prin schimbări de stare, prin adaptare.

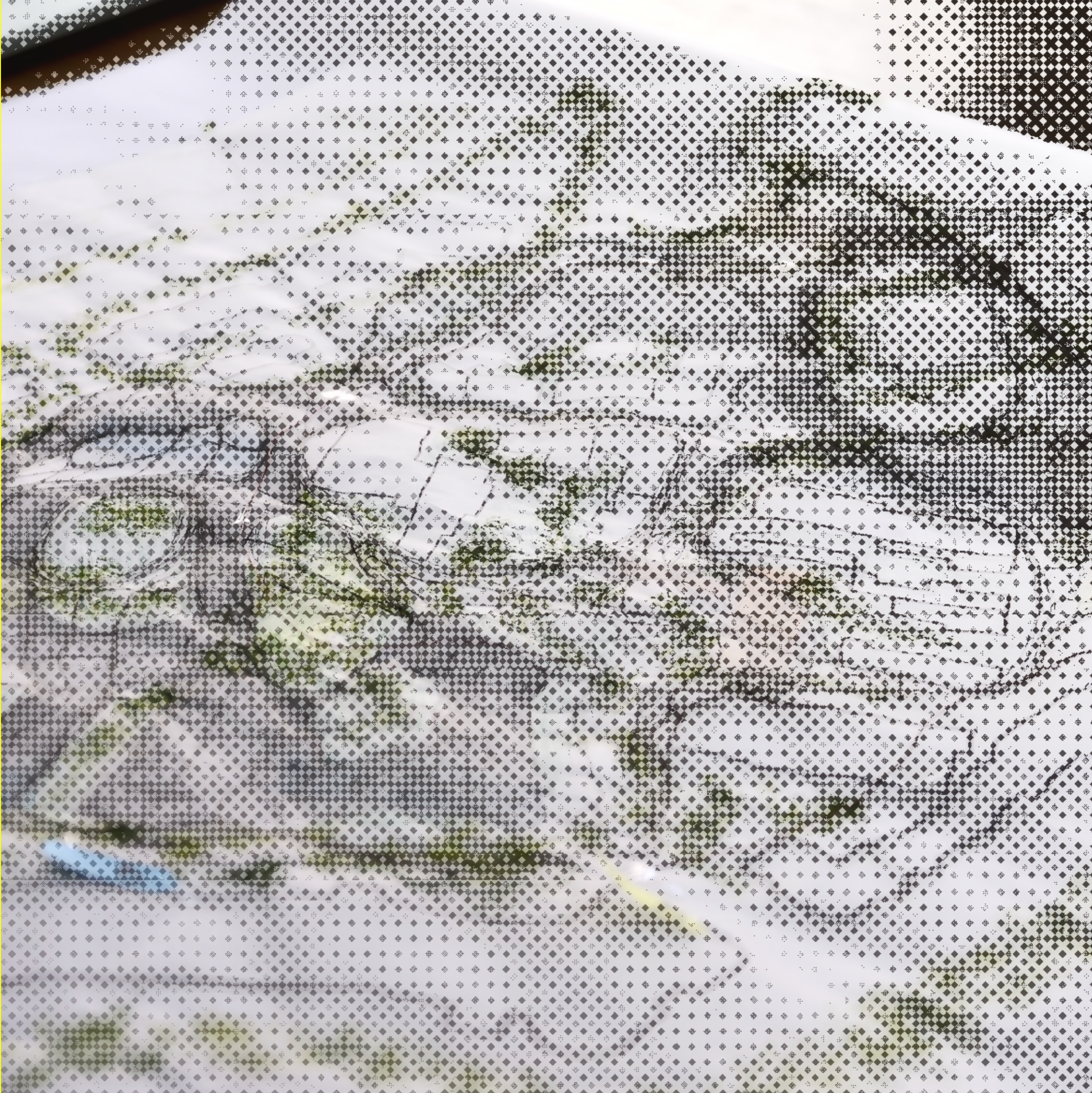
(Teodora UNGUREANU)

VIZIUNE

Consider că abordarea echipei noastre oferă o ocazie de reîntinerirea a zonei și un potențial de *revival* al acesteia, creând o multitudine de situri care să completeze insula, acestea urmând să se conecteze și să formeze un sistem. Totodată, intenția de bază a acestui mesh a fost și cea de protejare a existentului zonei și de păstrare a ceea ce se află în spatele blocurilor cortină pentru a nu distruge memoria și istoria sitului.

Structura aleasă redă o nouă față, ba chiar o personalitate aparte zonei, distinctă față de ceea ce se întâmplă în acea insulă defavorizată și închisă. Această nouă structură, pe care noi o propunem, schimbă percepția asupra spațiului și atrage populația spre explorare.

(Alexandra CIOCÎRLAN)

„Cerule sintetic”

ATITUDINEA — PLASEAZĂ POEZIA CA ATITUDINE

Ne-am regăsit într-un loc cu un caracter aparte, fiind el pozitiv sau negativ. Am decis să păstrăm acest caracter modificându-i imaginea. Îl păstrăm și îl protejăm în primul rând prin decizia de a nu demola decât ceea ce este absolut necesar în susținerea proiectului.

Enclava, cetatea, zidul, interiorul devin vedete prin apariția unui „cer”. Acest „cer” este structura propusă de noi pentru a coagula construitul și golul deopotrivă, în timp ce existentul capătă un caracter de înghețare.

Acesta este meritul primordial al structurii care poate fi văzută atât ca un cer cât și ca o pânză – coagularea spațiului prin acumularea de materie în zonele interspațiale, asigurându-se astfel fluiditatea insulei și crearea unei imagini unitare specifice.

Cerule devine un element de sinteză al insulei din cetate, un element ce străbate trecerea de la particular la general și care încurajează fenomenul urban aflat sub supravegherea sa. De ce supraveghește? Pentru că nimic nu este și nu va fi lăsat la voia întâmplării. Reguli dar și decizii variabile vor marca forma finală a cetății.

(Carla-Virginia IONESCU)

CONTEXT ÎN ABORDARE DE ECHIPĂ FAZA A DOUA

În opinia mea, proiectul încă de la prezentare mi-a stârnit interesul, întrucât prezenta toate caracteristicile unei provocări atât la nivel urbanistic cât și arhitectural-clădire. Țesutul tranșat și ascuns între blocuri, zona interioară parcă desprinsă dintr-un alt limbaj față de ceea ce se întâmplă în jurul acesteia (conturul reprezentând mai degraba o barieră față de activitatea ce se întâmplă în exteriorul său, un ritm mult mai dinamic și rapid, o altă atmosferă), pe lângă acestea adăugându-se Țesutul “dezordonat” existent pe situl protejat, o zonă ce a suferit o “tranșare urbanistică”, se vrea a interveni spre a o revitaliza și a construi o dezvoltare durabilă într-un țesut deconstructurat.

Într-o altă ordine de idei, în cadrul atelierului nostru, această abordare, m-a entuziasmat și împins să studiez mai mult față de proiectele anterioare, unde se cunoștea de la început un program, un rezultat, și o cu totul altă scară. Cumva cred, că apariția acestui nou tip de proiect, cu echipa formată dintr-un colectiv mult mai mare față de anii anteriori și o zonă ca intervenție de această dimensiune și-a atins scopul. Faptul că s-a căutat afirmarea zonei respective, printr-un proiect ce face mai mult parte din categoria celor “manifest”, o cu totul altă abordare față de cursul normal al lucrurilor din zona studiată, determină sentimentul realizării lui. Faptul că atelierul a transformat proiectul, mai mult într-un concurs prin crearea a două mari echipe cu două abordări diferite, a fost cu atât mai mult în beneficiul nostru, o competiție constructivă, abordări care, dacă le-aș descrie, aș spune că una optează pentru o atitudine de dinamică a spațiului construit, și cealaltă pentru o variantă de a calma întregul haos din zona studiată (ambele variante având potențial).

Aparțin echipei cu abordarea dinamică. Abordare dinamică în sensul că, folosind un instrument întâlnit pe întreaga zonă studiată, acest aspect oferă o nouă spațialitate a sitului, un “mesh” ce îmbracă și îmbrățișează țesutul interior existent, și de asemenea, se poate spune că acesta creează o regulă a sa.

Stabilind noul grid – mesh, acesta oferă o nouă atmosferă în sit, însă trebuie susținut pentru a putea funcționa, prin contactul pe care îl are acesta cu oamenii.

(Sergiu-Constantin MATEI)

CONTEXT — ATITUDINE vs ABORDARE

Prin acest proiect am vrut să aducem ceva nou în sit, dar în același timp să nu fim radicali și să negăm totul.

Imaginea propusă de noi este a Bucureștiului din viitor suprapusă peste imaginea orașului vechi, încercând prin intervenția noastră să ameliorăm defectele sau să punem în evidență calitățile lui.

Pornind de la o tramă regulată ca geometrie, am transformat-o într-o formă organică care unește între ele corpurile nou construite, spațiile verzi, străzile etc.

Servește ca ecran pe care se proiectează monumentele, este o protecție pentru grădini și spații verzi, sau accent pentru spațiile publice.

(Victoria MĂGUREAN)

„Adevaratele limite se află pe verticală
și pe acelea trebuie să le înfruntăm .
Limitele orizontale se numesc hotare și
ne feresc de haos și de tentația de a da
buzna în el; hotarul ne fereste de răul pe
care ni-l putem face singuri și nu trebuie
fortat”

Pentru mine acest proiect a început independent și cu mult
înainte să se înființeze echipa; ca urmare, gândurile mele au fost și au
rămas cumva suspendate într-un plan paralel cu direcția actuală a
proiectului fără să se altereze reciproc (cred). Porneam deci de la
acest „dat”: un sit problematic, aproape înghețat și static ce ascunde
o rană a țesutului sau, drama lizibilă mereu acolo unde fațadele
blocurilor ce mărginesc bulevardul dinspre Casa Poporului se
întrec. A negocia spațiul ce este definit pe de o parte și alta de
blocurile cortina nu înseamna a-l umple, ci a-l defini.

În sensul acesta, ideea de a crea spărturi la nivelul parterelor
blocurilor aduce în discuție ideea de transparență între 2 spații deloc
echivalente interiorul cojii și exteriorul ei care astfel ar avea prilejul
de a se întrepătrunde, de a da voie privitorului să perceapă în straturi
acest „existent”. Într-un cuvânt, consider că dacă ar fi să definesc
proiectul l-aș defini în două moduri: odată ar fi acceptarea unui
existent valoros istoric sau valoros în contextul în care face parte
dintr-un palimpsest de atitudini, perioade, care în prezent au o
anumită importanță; iar în al doilea rând, a reconsidera tot ce e dat
„între clădiri” ca un spațiu interstital, ca un interval de la un punct la
altul, ca un răstimp ce separă două epoci, momente . Astfel spațiul nu
mai este gol ci devine legătură.

(Alice-Maria DIMOFTE)

propunere

CONTEXT — INTRODUCERE + ABORDARE

Nu știu dacă aș porni discuția despre proiectul în cadrul căruia lucrăm de la termenul de "manifest". Cred că ideea centrală în jurul căreia am încercat să conturăm proiectul ține mai degrabă de schimbarea scării acestui loc. Intervențiile din timpul regimului comunist asupra acestui sit scot omul, ca individ, din viața orașului. Dimensiunile elementelor ce compun imaginea urbană nu numai că nu au nicio legătură cu scara umană, creând disconfort, dar și descurajează din start orice sentiment de "posesie" a spațiului public.

Discuția este largă, pornim de la tot ce înseamnă pietonal – care este total arid și încurajează parcurgerea lui cu rapiditate din cauza fronturilor continue interminabile, a lipsei spațiilor cu caracter public la nivelul parterului și a ritmului dat de autoturisme (autoturismele care domină spațiul public) – până la lipsa piețelor în adevăratul sens al cuvântului, toate transformându-se în niște imense intersecții.

Conceptul nostru îți propune să readucă spațiul urban la o scară "umană" – parcurgerea orașului LA PAS.

Există instalații artistice care la nivel urban reușesc să tragă un semnal de alarmă privind această problemă. Proiectul nostru îți propune să găsească o soluție. Vorbesc aici de instalații precum cea a lui Gormley; folosește mulate după propriul corp pe care le așează în piețe/ intersecții aglomerate ieșite din scară, greu de citit sau cuprins cu privirea, cu unghiuri de perspectivă imposibile, pe clădiri foarte înalte și impunătoare care sporesc disconfortul, toate acestea pentru a aminti de scara pe care suntem noi capabili s-o controlăm, citim – gestionăm. În susținerea acestei idei, proiectul nostru vorbește despre perceperea "la pas" a spațiilor construite. Acesta este un mod de "a măsura" ARHITECTURA pe care, îmi pare, l-am uitat în timp, axându-ne pe estetică, funcțiune etc., fără să luăm în considerare calitatea traiului în aceste "case".

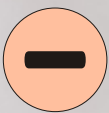
Gridul ordonat pe care l-am suprapus peste acest țesut vechi și discontinuu nu are ca prim scop facilitarea rezolvării intervențiilor noastre punctuale din cadrul acestui ansamblu, sau pentru a ne găsi singuri niște reguli/limite în cadrul cărora să operăm tot pentru ușurința rezolvării unor spații. Scopul central este cel de a apropia noul țesut de o scară mai ușor perceptibilă. Faptul că se întâmplă ca acest grid, prin limitările pe care le aduce, să ajute (în anumite situații doar) la rezolvări morfologice și volumetrice nu poate fi decât un lucru bun.

Deși acest grid, sau ortogonalitatea lui sugerează așezare, cuminenție, nu înseamnă că aduce și introvertire. Cred că introvertirea apare în momentul în care locul oferă nesiguranță. În acest caz, prin "cumințenia" adusă locului, îi dăm locului și posibilitatea de a deveni permeabil (planul parterului, deși liber, nu aduce disconfort psihologic tocmai prin această unitate de măsura "la pas" care definește întreg spațiul fie el intens construit, sau cu intervenții subtile într-o mare de verde).

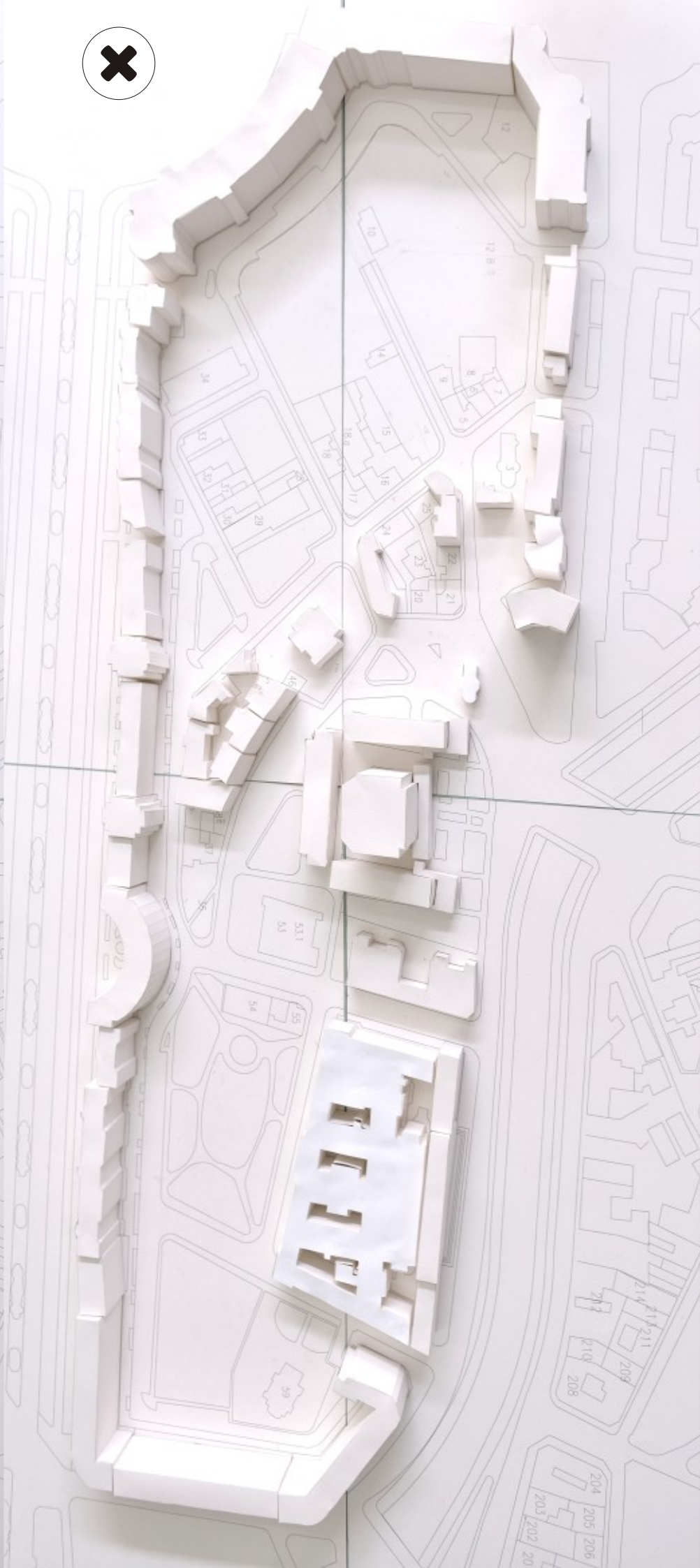
Nu vreau să vorbesc despre intervenții punctuale pe care le-am propus, dar mi se pare relevant să menționez spargerea/eliberarea parterului blocurilor ce înconjoară situl nostru ca o critică adusă la imposibilitatea de a AVEA orașul (ca locuitor al acestuia).

Redăm orașul omului.

(Raisa PARPALĂ)

existent

proponere

ACȚIUNE ORIENTATĂ spre A DOUA FAZĂ A INTERVENȚIEI

Situl are o serie de disfuncții, incompatibilități și probleme pe care nu le vom putea rezolva prin inserții punctuale, așadar am recurs la demolarea masivă a fondului construit din interiorul incintei delimitate de placajele la Bd. Unirii și de Blocul Gioconda, Palatul de Justiție spre Dâmbovița, păstrând monumentele istorice (cele trei biserici, Casa Parohială, Casa Oprea Soare) și o fâșie din vechiul țesut pe care am considerat-o valoroasă și pe care se regăsesc o serie de stiluri arhitecturale (neoromănesc, modernist, neobaroc, Art Deco). Apoi am suprapus un grid ortogonal cu pasul de 45x45 m, care evidențiază această fâșie și care ordonează țesutul. Direcțiile gridului se opresc în blocurile ce delimitează perimetral situl, de aceea am optat pentru deschiderea spre exterior. Pentru a deschide incinta către exterior, parterul blocurilor dinspre Bd.Unirii va fi spart, în unele zone existând spații destinate comerțului.

Se propune un dialog și pe partea nordică, între sit și zona centrului vechi (am avut ca referință Podul Calicilor, care făcea odată legătura între cele două maluri ale Dâmboviței, cu țesuturi similare) dar nu am dorit o re-editare a ceea ce se întâmplă în Lipsănie. Funcțiunile propuse sunt funcțiuni ce vor funcționa pe timpul zilei (cultură, învățământ).

Am vrut să ne adresăm în primul rând pietonilor prin intervenția noastră, axându-ne pe aducerea la scară umană a ceea ce se întâmplă în sit. Am preluat din vechiul țesut: regimul de înălțime redus, distribuția funcțiunilor (parterul - adresat activităților publice în special, etajele superioare – care adăpostesc funcțiuni mai private), distribuția piețelor în spațiul public, ideea de curte interioară, pe care am adaptat-o. Chiar gridul generează perceperea distanțelor de către pieton ca fiind mai accesibile.

(Ioana SIMION)

CONTEXT în FAZA DE INTERVENȚIE

Prima impresie referitoare la “Cortina” a fost nu tocmai cea mai bună și chiar aș putea spune, că perosnal mi-a provocat puțină panică. Nu prea-mi imaginam cum vom rezolva un spațiu atât de mare și atât de divers, cu multe probleme interioare, dar cel mai îngrozitor este “cetatea” care “protejează lumea interioară de acolo, dar totodată și o separa de ceea ce se întâmplă de partea cealaltă a peretelui cetății. Având deja o lume interioară, dar incertă și foarte amestecată cu de toate și neînțeleasă, am hotărât să creăm “o lume” nouă, clară și care să atragă în interior și să nu mai creeze stări de panică ci să te facă să vrei să rămâi acolo. Primul pas, gridul care a adus claritatea în intenție, apoi am creat acea “platformă” compusă din mai multe insule care, comunicând între ele, creează ansamblul destinat tinerilor artiști care și-ar desfășura acolo activitățile și totodată ar avea și spații de loisir în care ar interacționa cu oamenii din afară, ademeniți de ceea ce se întâmplă acolo.

(Ana DEMIAN)

REABILITAREA CONTEXTULUI / NECESITATEA INTERVENȚIEI / CONSTRUIREA UNUI MODEL

Conceptul soluției noastre a plecat de la ideea de a reanima și ordona viața de după bariera de blocuri de pe bulevardul Unirii. Prin urmare am considerat ca fiind sănătos să mascăm aceasta arhitectură cu ajutorul grădinilor verticale astfel, cu timpul, poate se va putea evita cel puțin vizual rana produsă de existența acestora. Ț esutul existent neavând continuitate și nefiind omogen, am ales să păstrăm doar o parte care să țină vie amintirea țesutului tradițional al Bucureștiului, dar în același timp să echilibreze noul țesut ordonat propus.

Prin alegerea unor funcțiuni corelate între ele, urmărim să creăm un pol urban ce invită categoria de oameni tineri din exteriorul incintei să participe, dar în același timp să îmbunătățim calitatea locuirii colective. Noul țesut poate respira acum în generozitatea parcului cu care se întrepătrunde, dezvoltând un stil de viață corect.

Eliberarea parterurilor pe cât posibil conduce către realizarea de conexiuni între spații devenind un tot unitar, dar și existența transparenței virtuale care simplifică orientarea în spațiu.

Acest ansamblu urmărește să devină un model de atitudine pentru numeroasele situații de acest fel ale țesutului bucureștean.

(Cosmin MÎNDRU)

CONTEXT CA GENERATOR MORFOLOGIC

Având în vedere dimensiunile sitului, limitele țări, imaginea arhitecturală, toate acestea fiind dovezi clare ale unei intervenții brutale caracteristice perioadei comuniste, am încercat prin proiectul propus să eliberăm zona respectivă de o tensiune creată atât la nivel morfologic al țesutului, cât și social.

La baza gândirii acestui proiect a rămas ca element ordonator încercarea de a aduce la o scară umană întreg locul, vorbind de intervenții atât la nivelul construitului cât și al vegetalului, de la o scară mai mare a parcelarului, până la punți, ganguri, alei, care creează spații mult mai accesibile în favoarea pietonului. Prin faptul că țesutul vechi existent pe sit trimite către aceasta scară umană, insula pe care o păstrăm primește un fundal care o scoate puternic în evidență. De asemenea, se încearcă o legătură atât conceptuală cât și perceptibilă la nivelul pietonului între situl dezbătut și centrul vechi. Această trimitere către țesutul vechi existent de peste Dâmbovița amintește de o punte existentă în trecut și de un ax important ce lega zona Rahovei de situl propus. Legătura se creează și la nivel funcțional, punând lucrurile cumva în oglindă: dacă centrul vechi prinde viața în special la lăsarea serii, ansamblul pe care îl propunem noi va avea ca obiectiv activități de zi, pentru a păstra caracterul ațezat al locului.

Vorbind de funcțiunile distribuite zonei construite, propunerea devine totodată un spațiu colector, însă păstrează o permeabilitate aparte, venind în sprijinul pietonului. Trama creată, parterul spart, jocul între plin și gol, jocul pe înălțime al volumelor, materialitatea, relația cu spațiul verde, toate acestea denotă caracterul fluid al spațiului, pe fundalul ortogonalității ordonatoare.

În concluzie propunerea noastră urmărește citirea coerentă a unui spațiu omogen adresat pietonilor. Limita perimetrală existentă conturează un spațiu bine închegat și echilibrat din punct de vedere al fluxului pietonal.

(Andreea IRIMIA)

REABILITAREA CONTEXTULUI / NECESITATEA INTERVENȚIEI / CONSTRUIREA UNUI MODEL

ATITUDINE CA DIRECTII DE INTERVENȚIE

Lipsa unei rațiuni între spațiile ce se formează în interior, cât și circulațiile, semnalează faptul că este nevoie de o ierarhie a funcțiunilor, cât și o ordine la nivel de percepție. Pornind de la un grid imaginar pe direcția N-S, E-V, gândind în permanență la nivelul percepției umane, am conceput noi spații ce conduc către o idee unitară, aceea de a avea o zonă ce va servi atât celor ce locuiesc pe situl propus cât și pentru cei din exteriorul său.

Am pus accent pe viața din timpul zilei și pe activitățile ce ar putea spori valorile artistice pe care noi ca națiune le deținem și ne putem mândri. Fiind în centrul orașului, acest loc formează un nucleu ce va aduna oamenii, în vederea desfășurării unor activități comune, majoritatea având un profil apropiat în sfera lumii artelor, precum cea a filmului, a modei, etc. În strânsă legătură cu zona de loisir.

Conștienți de amploarea intervenției am revitalizat zona urmând o serie de modificări drastice, cu excepția unei părți, pe care am dorit s-o păstrăm, considerând aceasta o amprentă a trecutului, construcții a căror valoare merită conservate. Una din problemele majore cu care ne-am confruntat a fost crearea unei relații între ceea ce este la exterior și ceea ce se regăsește în interiorul insulei. Consider că vegetalul este elementul propice ce ar putea lega și accentua relația interior-exterior, cât și invers.

Astfel s-a propus o străpungere a parterului blocurilor din partea de sud ce mărginesc bd-ul Unirii, pentru a invita lumea în interior și pentru a crea totodată o permeabilitate, gest ce se continuă și la nivelul noilor construcții ce vor avea loc în interiorul insulei.

În concluzie, am privit această propunere ca un proces unitar de dezvoltare, posibil în mai multe tranșe, cu scopul de a crea un nou pol de interes al orașului, în care activitățile de loisir vor fi în strânsă legătură cu activitățile practice ce se vor desfășura în diversele funcțiuni prezente în cadrul zonei nou construite, dedicate celor pasionați de artă și cultură.

(Tudor CUCU)

Pornind la drum în acest proiect, pentru mine a fost o surpriză zona în sine, deoarece nu trecusem niciodată bariera de blocuri ce o conține. O altă surpriză, a fost în momentul în care am încercat să aflu istoria acesteia și apoi să înțeleg modul brutal în care a fost transfigurată. Interiorul incintei este, deci, un rest al Bucureștilor de altă dată, și un martor tacit al construcției blocurilor comuniste.

Este o zonă uitată, ce nu invită și nu ține într-un “înauntru”. Zona se prezintă, pe alocuri, ca o aglomerare de clădiri, cu colțuri ce creează proximități tensionate, cu direcții ale vechilor străzi, zone insalubre, dar totuși cu o bogăție a vieții. Multele tranziții prin care a trecut, și-au lăsat amprenta și actualmente zona poate fi gândită în 3 segmente de gradație. Se simte o destructurare a țesutului, o pierdere a coerenței morfologice pornind din est spre vest, cu zona parcului Judecătoriei, urmată de zona cea mai condensată de case vechi, și zona cea mai destructurată, cea din spatele ministerelor.

Aici se simte pregnant greutatea “cortinei”, ruptura de scară, tu fiind într-un spațiu dezolant, fără direcții, străzi, cu ruine și vegetație ce ocupa insulele locuite altădată, apăsător de imaginea ce amintește de un sistem ce a ținut istorie și vieți.

De aici, din acest punct am simțit nevoia unei ordini, a unei salvări a zonei printr-o eliberare de Cortina, printr-un respiro dat de regularitatea unei trame, detașarea printr-un spațiu verde de tranziție și prin străpungerea pereților în zona parterului, deoarece acesta ar fi spațiul cel mai bine resimțit la nivelul pietonului. Întreaga intervenție are în prim plan legătura omului cu locul, el trebuie să meargă, să calce pentru a simți locul, pentru a și-l însuși. De aceea, pietonalul, parterul liber și, poate cel mai important, spațiul verde ce încheagă compoziția sunt punctele cele mai puternice ale intervenției.

Nu am putut și nu am vrut să trec peste istoria acestui conținut al cetății în care lucrăm. Tocmai de aceea am păstrat insula care de-a lungul timpului a avut o privire subiectivă asupra trecerii vremii. Aceasta păstrează una din străzile vechilor București, case reprezentative pentru anumite momente istorice, ea însăși fiind o suprapunere de momente. Considerând că toate acestea sunt îndeajuns pentru a sparge regularitatea gridului propus, ea devine un element dinamic, căruia îi pot veni în completare alte “momente” sub forma unor plombe urbane ce controlează spațiul și închid insule. Totuși tensiunea creată cu existentul a dat naștere unor largouri, astfel apărând atât piața deschisă spre insulă cât și alveolele celor 3 Biserici.

Având în vedere tipologia de insule cu intrări atât din stradă cât și prin ganguri, propunerea făcută creează incinte deschise, acestea fiind străpunse de “străzi-ganguri” strada căpătând un rol foarte important, în strânsă legătură cu parterul deschis al propunerii, cu spațiul verde și parterul spart al blocurilor ce definesc insula mare.

Această fluidizare creează o direcție de “scurgere” a spațiului verde spre parcul Bisericii Domnița Balața. Fluiditatea este direcționată de însăși insula veche, care tacit îndeamnă la căutare.

În concluzie, prin suprapunerea unui grid rectangular ce dă ordine și ține locul, rupt de un fragment de istorie, și detașat de pereții cortinei printr-un spațiu verde, cu spațiul străzii împreună cu cel al parterului liber redat omului, întregul spațiu intra-muros câștiga o ușurință, poate necaracteristică Bucureștiului, dar indubitabil benefică.

(Cătălina MIRCESCU)

ATITUDINE / SCOPUL FINAL

Conceptual, proiectul gândit ca un tot, structurat de un grid care ne ordonează noul țesut (dar și scoate în evidență insula păstrată, singura parte din țesutul vechi), pare așezat pe o “pătură” de verdeață. Aceasta servește ca filtru și ca mediator între intervențiile propuse de noi și frontul ce înconjoară situl. Intervențiile noastre, deși diferite ca funcțiune și dimensiuni, “lucrează” împreună, iar la nivelul parterului sunt și ele pătrunse de masa de verdeață. Fațadele interioare vor fi și ele acoperite de cortine verzi pentru a “îmblânzi” aspectul blocurilor existente iar acest verde iese către bulevardele din exterior prin parterul spart sau în dreptul acceselor principale.

Scopul principal al proiectului, cred că este să “restitue” acest Loc oamenilor și să îl transforme într-o experiență cât mai plăcută pentru cei care îl folosesc în mod frecvent.

(Cristina NEDELEA)

A DOUA FAZĂ A INTERVENȚIEI

Parcul pe care am încercat să îl realizăm, este, în opinia mea, un mare plus adus sitului, întrucât într-o zonă centrală cum este Piața Unirii, în care fluxul mare de oameni și traficul infernal dau naștere unui haos general, sesizabil indiferent dacă ești pieton sau participant la trafic, se simte nevoia unui spațiu verde, care să reprezinte o evadare de la tot ceea ce se întâmplă în exterior.

În concluzie, consider că proiectul a capătă o direcție favorabilă dezvoltării unor propuneri ulterioare individuale interesante, mai ales prin prisma funcțiilor. Platforma pe care am construită să o creăm, dedicată activităților din sfera culturală, reprezintă după părerea mea, răspunsul pe care noi încercăm să-l dăm societății locale, o susținere a tot ceea ce înseamnă artă, indiferent de forma pe care aceasta o capătă.

(Laura POPESCU)

Sfârșitul — PROCESUL DE ÎNCADRARE A UNEI GÂNDIRI OPTIMISTE — ÎN ÎNCADRAREA — VIZUALIZAREA REALITĂȚII

Fiind unul din oamenii implicați pentru pozarea sitului și montarea pozelor pentru descrierile, am avut un moment de reflecție deoarece am stat și am încercat să percep situl în zile diferite ale zilei și în zile diferite.

Principalele probleme observate se legau de faptul că zona subliniată prin:

- Discrepanța între regimuri de înălțime + cele care se găsesc unele de altele în raport cu regimurile lor de înălțime, creând trasee înguste și claustrofobice. În plus, se creează spații înguste care favorizează mizeria pe străzi și apariția boschetarilor (nu am statat cu ei dar o țară civilizată nu ar trebui să încurajeze o asemenea amenajare spații personale pe stradă)

- Discrepanța între stiluri arhitecturale precum și poziția clădirilor în paragină sau într-o stare critică

- Discrepanța între monumentalitatea frontului sudic de blocuri și orice altceva: + impermeabilitatea acestuia. În insulă și în afara insulei sunt două lumi complet diferite - insula nu arată deloc ca spațiul central al unei capitale.

Ce ne-am dorit:

Oraș verde, contemporan, aerisit, oraș, urban dar la nivel uman. Trama ortogonală care să ordoneze haosul din interiorul insulei, și păstrarea unei insule reprezentative pentru a consemna istoria și imaginea Bucureștiului din alte vremuri. Tampon vegetal între frontul monumental de blocuri din sud și orice altceva construit: + permeabilizarea frontului pentru a sparge bariera formată între bulevard și interiorul insulei. Zona activă în perioada zilei prin intermediul funcțiilor. Un proiect realizabil cu adevărat, care să deservească atât locuitorilor zonei cât și potențialilor vizitatori.

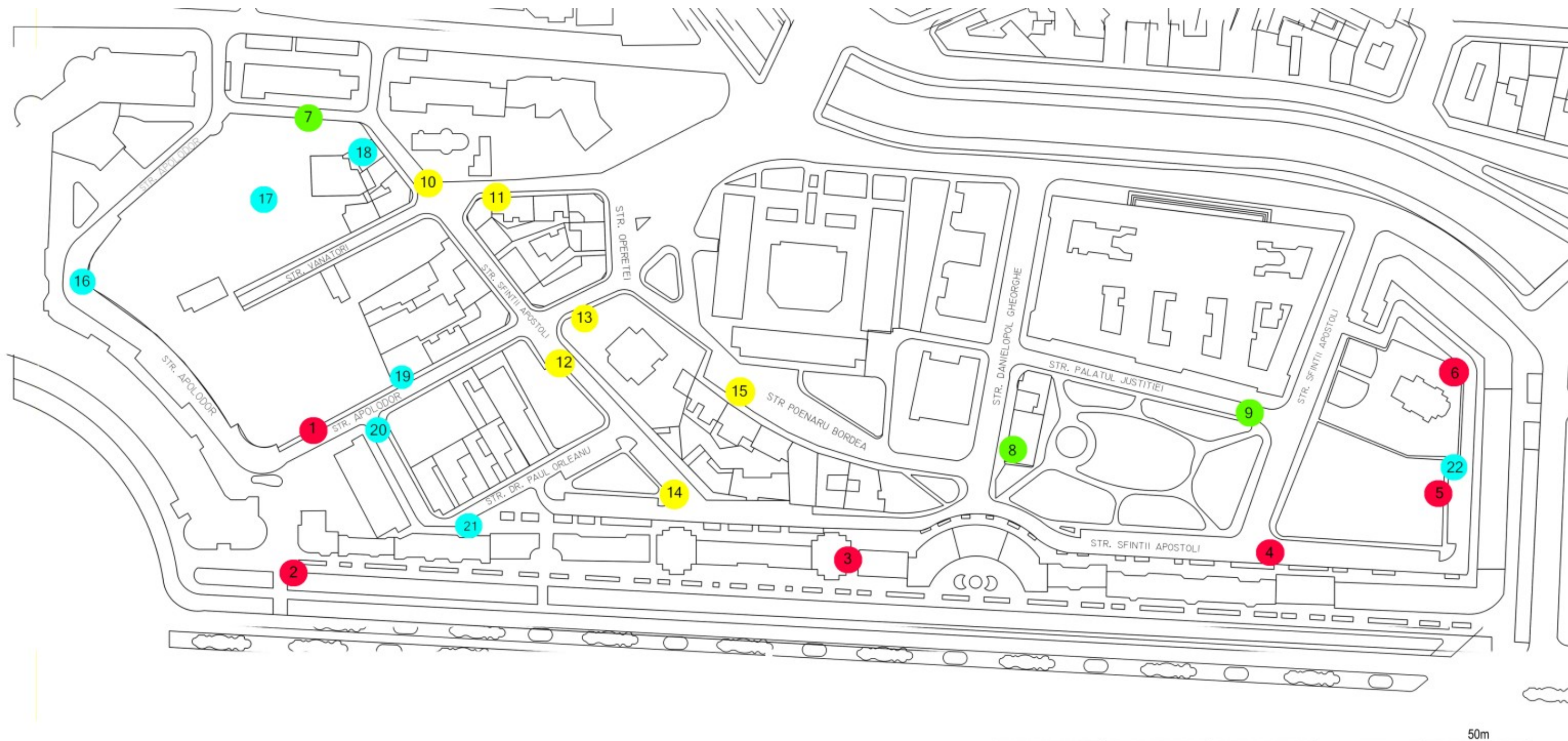
Rezultat:

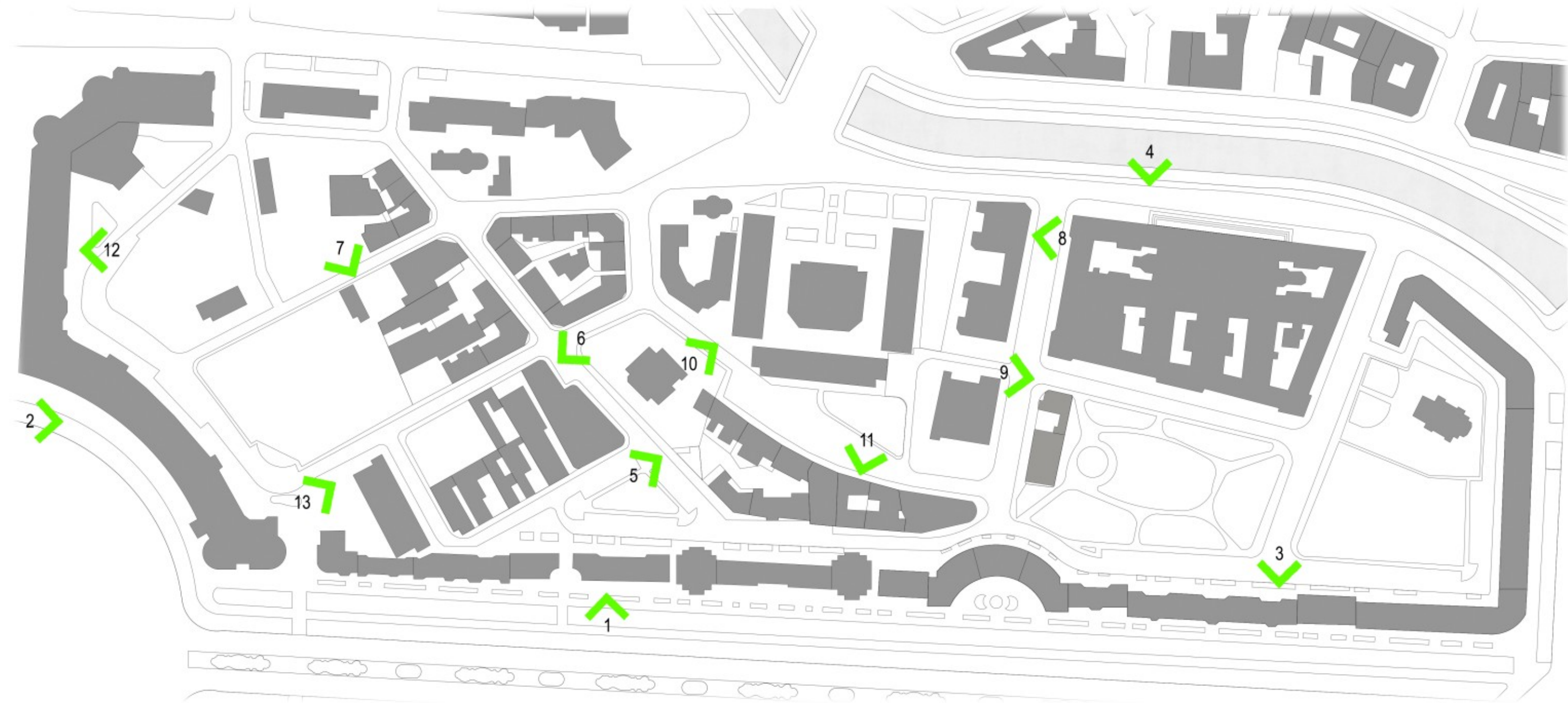
Cum majoritatea deciziilor au fost luate în unanimitate (chiar dacă asta a însemnat și 5, 6 persoane câteodată fiindcă restul aveau alte treburi de făcut), sunt de acord cu majoritatea intervențiilor pe acest sit. Nu mă încântă prezența plantelor în interiorul sau exteriorul frontului sudic din cauza insalubrității și a gestului formal. Adică vrem să acoperim ceva ce ne deranjează lăsând plante să se urce pe el - e un gest pe jumătate făcut și de dragul de a fi făcut - dacă se vroia să se acopere imaginea blocurilor se vota montarea gridului metalic, dacă nu se vroia, se lăsau blocurile așa doar spargând parterul). Mă încântă păstrarea insulei vechi într-o tramă ortogonală - traseele sunt curate, ușor de citit, spațiul este mai aerisit dar rămâne urban, și se și consemnează o parte din Bucureștiul din alte vremuri.

(Vlad SORESCU)

4

5

6

7

8

9

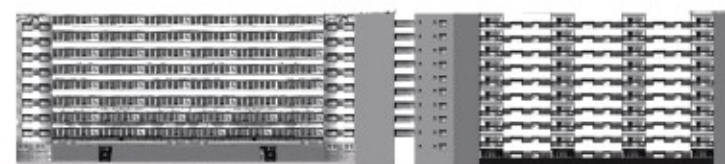
10

11

12

13